

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Słowacja) — Jozef Križan i in. przeciwko Slovenská inšpekcia životného prostredia

(Sprawa C-416/10) ⁽¹⁾

(Artykuł 267 TFUE — Uchylenie orzeczenia sądowego — Odesłanie do właściwego sądu — Obowiązek zastosowania się do orzeczenia o uchyleniu — Odesłanie prejudycjalne — Możliwość — Środowisko naturalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 85/337/EWG — Dyrektywa 96/61/WE — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji — Budowa składowiska odpadów — Wniosek o zezwolenie — Tajemnica handlowa — Nieudostępnienie dokumentu społeczeństwu — Wpływ na ważność decyzji o zezwoleniu na składowisko — Konwalidacja — Ocena skutków przedsięwzięcia dla środowiska naturalnego — Opinia końcowa poprzedzająca przystąpienie państwa członkowskiego do Unii — Stosowanie w czasie dyrektywy 85/337 — Zaskarżenie na drodze sądowej — Środki tymczasowe — Zawieszenie wykonania — Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji — Prawo własności — Negatywny wpływ)

(2013/C 63/02)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jozef Križan, Katarína Aksamitová, Gabriela Kokošková, Jozef Kokoška, Martina Strezenická, Jozef Strezenický, Peter Šidlo, Lenka Šidlová, Drahoslava Šidlová, Milan Šimovič, Elena Šimovičová, Stanislav Aksamit, Tomáš Pitoňák, Petra Pitoňáková, Mária Križanová, Vladimír Mizerák, Ľubomír Pevný, Darina Brunovská, Mária Fišerová, Lenka Fišerová, Peter Zvolenský, Katarína Zvolenská, Kamila Mizeráková, Anna Konfráterová, Milan Konfráter, Michaela Konfráterová, Tomáš Pavlovič, Jozef Krivošík, Ema Krivošíková, Eva Pavlovičová, Jaroslav Pavlovič, Pavol Šipoš, Martina Šipošová, Jozefína Šipošová, Zuzana Šipošová, Ivan Čaputa, Zuzana Čaputová, Štefan Strapák, Katarína Strapáková, František Slezák, Agnesa Slezáková, Vincent Zimka, Elena Zimková, Marián Šipoš, Mesto Pezinok

Strona pozwana: Slovenská inšpekcia životného prostredia

przy udziale: Ekologická skládka as

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia art. 191 ust. 1 i 2 oraz art. 267 TFUE, dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), a w szczególności jej art. 1, 6, 15 i 15a, dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), a w szczególności jej art. 2 i 10a, a także art. 6 i 9 Konwencji (z Aarhus) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. L 124, s. 1) — Budowa składowiska — Ocena oddziaływania tego przedsięwzięcia na środowisko — Udział społeczeństwa w procesach decyzyjnych — Możliwość zwrócenia się przez sąd państwa członkowskiego do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym zastosowania z urzędu prawa Unii z dziedziny ochrony środowiska, w sytuacji gdy trybunał konstytucyjny tego państwa wykluczył takie zastosowanie w orzeczeniu, które dla sądu odsyłającego jest wiążące

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy ma obowiązek skierować z urzędu do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, choć orzeka w następstwie odesłania po uchyleniu jego pierwszego orzeczenia w drodze kasacji przez trybunał konstytucyjny danego państwa członkowskiego, a przepis krajowy nakazuje mu rozstrzygnąć spór zgodnie z opinią prawną wyrażoną przez ów trybunał.
- 2) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. powinna być interpretowana w ten sposób, że:

— wymaga, aby zainteresowana społeczność miała dostęp do decyzji z zakresu planowania przestrzennego, takiej jak decyzja sporna w postępowaniu głównym, od początku danego postępowania w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcie;

— nie pozwala organom krajowym odmówić zainteresowanej społeczności dostępu do takiej decyzji w oparciu o ochronę poufności informacji handlowych lub przemysłowych przewidzianą w prawie krajowym lub prawie Unii w celu ochrony prawnie uzasadnionego interesu gospodarczego oraz

— nie stoi na przeszkodzie temu, aby nieuzasadniona odmowa udostępnienia zainteresowanej społeczności decyzji z zakresu planowania przestrzennego, takiej jak decyzja sporna w postępowaniu głównym, podczas postępowania administracyjnego pierwszej instancji mogła zostać konwalidowana podczas postępowania drugiej instancji, pod warunkiem że wszystkie możliwości są jeszcze dostępne i że konwalidacja na tym etapie postępowania umożliwia jeszcze zainteresowanej społeczności rzeczywisty wpływ na wynik procesu decyzyjnego, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

3) Artykuł 15a dyrektywy 96/61 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 166/2006 należy interpretować w ten sposób, że członkowie zainteresowanej społeczności powinni mieć możliwość, w ramach środka zaskarżenia przewidzianego w tym postanowieniu, wniesienia do sądu lub innego niezależnego i bezstronnego organu ustanowionego przez właściwe prawo o zarządzenie środków tymczasowych zawieszających czasowo obowiązywanie pozwolenia w rozumieniu art. 4 tej dyrektywy w oczekiwaniu na wydanie ostatecznej decyzji.

4) Orzeczenie sądu krajowego wydane w ramach postępowania krajowego realizującego obowiązki wynikające z art. 15a dyrektywy 96/61 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 166/2006 oraz art. 9 ust. 2 i 4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i przyjętej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., które stwierdza nieważność pozwolenia udzielonego z naruszeniem przepisów owej dyrektywy, nie może jako takie stanowić nieuzasadnionego naruszenia prawa własności przysługującego prowadzącemu przedsięwzięcie, zagwarantowanego w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Georg Köck przeciwko Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

(Sprawa C-206/11) ⁽¹⁾

(Ochrona konsumentów — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące uprzednie zezwolenie dla zapowiedzi wyprzedaży)

(2013/C 63/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Georg Köck

Strona pozwana: Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22), a w szczególności art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 5 tej dyrektywy — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące uprzednie zezwolenie dla zapowiedzi wyprzedaży

Sentencja

Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) powinna być interpretowana w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie nakazaniu przez sąd krajowy zaprzestania praktyki handlowej nieobjętej załącznikiem I do tej dyrektywy z tego tylko względu, że nie zostało w jej przedmiocie wydane uprzednie zezwolenie przez właściwy organ administracji, bez dokonania przez ów sąd oceny nieuczciwego charakteru owej praktyki na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 5–9 wspomnianej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 30.7.2011.